

Паниум — Број три

Viziunea și vremea hotărâtă: o paralelă profetică

Jeff Pippenger

2025-02-28

Parabola celor zece fecioare se repetă până la ultima literă în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Capitolul doi din Habacuc expune esența parabolei atunci când identifică vedenia care vorbește la sfârșit.

Voi sta pe straja mea și mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce-mi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: „Scrie vedenia și fă-o lămurită pe table, ca să poată alerga cine o citește. Căci vedenia este încă pentru un timp hotărât, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă întârzie, așteapt-o, căci va veni negreșit, nu va zăbovi. Iată, sufletul lui care se îngâmfa nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui.” Habacuc 2:1–4.

Versetul douăzeci și șapte din Daniel unsprezece identifică, de asemenea, „timpul hotărât”.

Iar inimile amânduror acestor împărați vor fi pornite spre rău, și vor spune minciuni la aceeași masă; dar nu vor izbândi, căci sfârșitul va fi încă la vremea hotărâtă. Daniel 11:27.

„Viziunea” care este întemeiată de Roma este pentru „o vreme hotărâtă”, iar cei doi împărați a căror inimă este să facă rău și să spună minciuni la aceeași masă identifică un reper profetic care survine înainte ca viziunea să „vorbească”. Înainte de vremea hotărâtă, doi împărați spun „minciuni”, iar când viziunea vorbește la vremea hotărâtă, ea nu minte. Vremea hotărâtă este legea duminicală din SUA, iar întâlnirea la masă marchează începutul unei perioade profetice. „Viziunea” se împlinește în istorie la legea duminicală, dar este întemeiată înainte de legea duminicală. Acest lucru este evident, căci celor credincioși li se spune să aștepte viziunea și li se spune să vestească viziunea. Ei nu ar fi putut să o vestească înainte de împlinirea viziunii dacă viziunea nu ar fi fost încă întemeiată.

Ieremia îi reprezintă pe aceia care „așteaptă” vedenia:

हे प्रभु, तू जानता है; मुझे स्मरण कर, और मेरी सुधल्ले, और मेरे सतानेवालों से मेरा पलटा ले; अपनी सहनशीलता में मुझे उठा न ले जा; जान कि तेरे ही कारण मैंने ननिदा सही है। तेरे वचन मुझे प्राप्त हुए, और मैंने उन्हें खा लिया; और तेरा वचन मेरे मन के हर्ष और आनन्द का कारण हुआ; क्योंकि हे सेनाओं के परमेश्वर यहोवा, मैं तेरे नाम से कहलाता हूँ। मैं ठट्ठा करनेवालों की सभा में न बैठा, और न मगन हुआ; तेरे हाथ के कारण मैं अकेला बैठा, क्योंकि तू ने मुझे क्रोध से भर दिया। मेरा दुख क्यों नतिय बना रहता है, और मेरा घाव क्यों असाध्य है, जो चंगा होने से इन्कार करता है? क्या तू मेरे लयि सर्वथा धोखा देनेवाली धारा, और ऐसे जल के समान होगा जो टकिते नहीं? इस कारण यहोवा यों कहता है, यदि तू फरि, तो मैं तुझे फरि ले आऊँगा, और तू मेरे सम्मुख खड़ा रहेगा; और यदि तू तुच्छ में से बहुमूल्य को अलग निकाले, तो तू मेरे मुख के समान होगा; वे तेरी ओर फरि, परन्तु तू उनकी ओर न फरिना। और मैं तुझे इस प्रजा के लयि दृढ़ पीतल की शहरपनाह ठहराऊँगा; वे तुझ से लड़ेंगे, परन्तु तुझ पर प्रबल न होंगे; क्योंकि तुझे बचाने और तेरा उद्धार करने के लयि मैं तेरे संग हूँ, यहोवा की यही वाणी है। और मैं तुझे दुष्टों के हाथ से छुड़ाऊँगा, और भयंकरों के हाथ से तेरा उद्धार करूँगा।

यर्मियाह 15:15-21.

Legea duminicală din SUA este locul unde este marcat simbolul „aducerii-aminte”. Acolo, Sabatul, care trebuie să fie întotdeauna adus aminte, devine chestiunea finală de încercare. Acolo, curva Tirului, care a fost uitată, este adusă aminte. Acolo, Dumnezeu Își aduce aminte de păcatele Babilonului și îi dă o judecată îndoită.

Semnul de hotar unde este situată vorbirea este legea duminicală din SUA, căci acolo fiara pământului „vorbește” ca un balaur. La același semn de hotar, măgărița din linia profetică a lui Balaam „vorbește”. Când Ioan Botezătorul se naște, tatăl său, Zaharia, căruia i-a fost impusă în mod divin o restricție de a vorbi, „vorbește”.

Iar în ziua a opta au venit să taie împrejur copilul; și voiau să-i pună numele Zaharia, după numele tatălui său. Dar mama lui a răspuns și a zis: Nu; ci se va chema Ioan. Și ei i-au zis: Nu este nimeni din rudenția ta care să se cheme cu numele acesta. Atunci au făcut semne tatălui său, cum ar vrea să-i fie numit. Și el a cerut o tăbliță de scris și a scris, zicând: Numele lui este Ioan. Și toți s-au mirat. Îndată i s-a deschis gura și i s-a dezlegat limba; și vorbea și-L lăuda pe Dumnezeu. Luca 1:59-64.

La legea duminicală din SUA, rana de moarte a papalității este vindecată, iar ea devine a opta împărăție, care este dintre cele șapte, când SUA, al cărei președinte Donald Trump este al optulea președinte care este dintre cei șapte. În același moment, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt înălțați ca un steag. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt a opta biserică, care este dintre cele șapte. La legea duminicală este marcat numărul opt, și în ziua a opta Ioan a fost tăiat împrejur, iar Zaharia a vorbit. Zaharia înseamnă că Dumnezeu „Și-a adus aminte”. Legea duminicală este contrafacerea adevăratului Sabat, care trebuia să fie „adus aminte”. La legea duminicală, curva Tirului este „adusă aminte”. La legea duminicală Dumnezeu „Își aduce aminte” de păcatele Babilonului și îi dublează judecata.

Ieremia îi reprezintă pe aceia care au suferit prima dezamăgire și care așteaptă vedenia care întârzie. El îi reprezintă pe credincioșii care devin gura lui Dumnezeu la vremea hotărâtă, când vedenia vorbește și nu minte. Vedenia care vorbește la vremea hotărâtă este precedată de doi împărați care își spun minciuni unul altuia la aceeași masă. Acel eveniment precede legea duminicală și, prin urmare, are loc în istoria de la Panium, așa cum este prezentată în versetele treisprezece până la cincisprezece, care este aceeași perioadă în care „jefuitorii poporului” statornicesc „vedenia”.

I șolde taims mani shal stande up ageyn the king of the south; also the robbers of thi puple shal enhauce hemsilf to stablishe the visioun; but thei shal falle. Daniel 11:14.

„Tâlharii” sunt Roma, iar Roma în zilele de pe urmă este catolicismul. Papa întemeiază viziunea și face aceasta în perioada chiar dinaintea legii duminicale. El face aceasta intervenind în bătălia de la Panium, unde Trump biruiește asupra lui Putin. Bătălia a avut loc în anul 200 î.Hr., același an în care Roma păgână a intrat în istoria profetică. Pompei cel Mare a cucerit Ierusalimul în anul 63 î.Hr. Acest eveniment a avut loc în timpul campaniei sale din Răsărit, când a intervenit într-un război civil între frații hasmonei Hyrcanus al II-lea și Aristobulus al II-lea. Pompei a luat partea lui

Hyrchanus al II-lea, a asediat Ierusalimul și, în cele din urmă, a cucerit cetatea după un asediu de trei luni. Aceasta a marcat sfârșitul independenței Iudeei și începutul controlului roman asupra regiunii, care avea să devină mai târziu o provincie aflată sub stăpânire romană.

Înainte de legea duminicală, papa intervine în istoria asociată cu bătălia de la Panium. Când intră în istoria profetică, apariția sa statornicește viziunea; viziunea care încă va „vorbi” la „vremea hotărâtă” a legii duminicale din SUA. „Viziunea” care a întârziat este precizarea neîmplinită care a marcat începutul timpului de întârziere din parabola celor zece fecioare. Ea a marcat, de asemenea, sosirea celui de-al doilea înger dintre cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece. O precizare neîmplinită care a inaugurat o perioadă de așteptare și o încurajare de a „aștepta” împlinirea ei, chiar dacă a întârziat.

În istoria millerită, vremea întârzierii s-a încheiat la adunarea de tabără de la Exeter, din 12 până în 17 august 1844. O dezamăgire provocată de o precizie nereușită, care a introdus o perioadă de așteptare menită să definitiveze caracterul în două clase de fecioare, a fost urmată de explicarea precizării care eșuase mai înainte. Explicația de la Exeter identifică detaliile asociate cu vedenia atunci când aceasta se împlinește. Aceleași caracteristici pot fi observate în capitolul șaisprezece din Matei, când Hristos Și-a dus ucenicii la Cezarea lui Filip. Din acel moment înainte, Hristos i-a învățat în mod direct pe ucenici ce urma să se întâmple la cruce.

Din acel timp, Isus a început să le arate ucenicilor Săi că trebuia să meargă la Ierusalim, să sufere multe din partea bătrânilor, a preoților celor mai de seamă și a cărturarilor, să fie omorât și a treia zi să învieze. Matei 16:21.

Trebuie remarcat că versetul tocmai citat se află între momentul în care Isus arată că Petru fusese îndrumat de Duhul Sfânt în identificarea lui Isus ca Hristosul, Fiul Dumnezeuului celui viu, și momentul în care, atunci când Hristos a început să-i învețe despre crucea care avea să vină, Petru s-a împotrivit mesajului, iar Hristos l-a numit pe Petru Satana. Mesajul care este desigilat atunci când viziunea este statornicită dă naștere la două clase de închinători, ambele reprezentate de Petru.

Ceasarea lui Filip este Panium, iar amândouă conduc la vremea hotărâtă a crucii pe linia lui Hristos, la 22 octombrie 1844 în istoria millerită și la legea duminicală de astăzi. Panium, Ceasarea lui Filip și adunarea de tabără de la Exeter reprezintă același reper profetic. La acest reper este întărită viziunea prin introducerea papei în narațiune. Întărirea viziunii precedă vremea hotărâtă, căci Ceasarea lui Filip a precedat crucea, adunarea de tabără de la Exeter a precedat 22 octombrie 1844, iar Panium, în anul 200 î.Hr., a precedat cucerirea Ierusalimului de către Pompei în anul 63 î.Hr. Cu un timp înainte de legea duminicală din Statele Unite, papa, care este curva Tirului, va intra în mod deschis în istoria profetică. Când va face aceasta, viziunea va fi întărită.

Viziunea este stabilită în al treilea război prin interpuși din capitolul unsprezece. Primul război prin interpuși ilustrează ultimul război prin interpuși, astfel că ultimul război prin interpuși va avea aceleași caracteristici profetice ca primul. Împăratul de la miazăzi, reprezentat în numele Vladimir, care înseamnă conducător al comunității, este măturat printr-o alianță între papă și președintele Statelor Unite ale Americii. Ultimul papă va fi al optulea, care este dintre cei șapte, în împlinirea Apocalipsei șaptesprezece, iar ultimul președinte va fi al optulea, care este dintre cei șapte, după

cum va fi și steagul celor o sută patruzeci și patru de mii.

Relația dintre papă și președinte la început a fost o „alianță secretă”, iar alianța celui de-al optulea și ultimului președinte cu papa va fi de asemenea „secretă”, căci în această perioadă desfrânată Tirului este, în sens profetic, „uitată”. Alianța dintre Reagan și Papa Ioan Paul al II-lea a fost secretă, dar în același timp papa a devenit chipul cel mai recognoscibil de pe pământ. Ceea ce este „uitat” cu privire la desfrânată Tirului, care curvește cu toți împărații pământului, este o trăsătură specifică a papalității, care încorporează toate păcatele ei într-o singură categorie de răzvrătire. Acea trăsătură este pretenția bisericilor catolice la „infaibilitate”. Acest fapt este atât de important de înțeles, încât voi încheia acum acest articol cu un capitol din Sister White. Vom continua aceste linii în articolul următor, dar, pe măsură ce citiți capitolul următor din The Great Controversy, amintiți-vă că aproape fiecare membru al cabinetului lui Trump este romano-catolic, cu un amestec de pentecostalism și o influență mereu prezentă din partea lui Franklin Graham, care recent a chemat la rugăciuni publice pentru anticristul profeției biblice.

„Libertatea de conștiință amenințată”

„Romanismul este acum privit de protestanți cu o favoare cu mult mai mare decât în anii de odinioară. În acele țări în care catolicismul nu este în poziție dominantă și papistașii urmează o cale conciliantă pentru a câștiga influență, se manifestă o indiferență tot mai mare față de doctrinele care despart bisericile reformate de ierarhia papală; prinde teren părerea că, la urma urmei, nu diferim atât de mult asupra punctelor vitale precum s-a presupus și că o mică concesie din partea noastră ne va aduce la o mai bună înțelegere cu Roma. A fost o vreme când protestanții prețuiau înalt libertatea de conștiință care fusese cumpărată cu un preț atât de mare. Își învățau copiii să deteste papalitatea și socoteau că a căuta armonie cu Roma ar fi fost o necredincioșie față de Dumnezeu. Dar cât de deosebite sunt simțămintele exprimate acum!”

„Apărătorii papalității declară că biserica a fost ponegrită, iar lumea protestantă este înclinată să accepte această afirmație. Mulți susțin că este nedrept să judeci biserica de astăzi după urâciunile și absurditățile care au marcat domnia ei în timpul secolelor de ignoranță și întuneric. Ei îi scuză cruzimea îngrozitoare ca fiind rezultatul barbariei vremurilor și susțin că influența civilizației moderne i-a schimbat sentimentele.”

„Au uitat oare aceste persoane pretenția de infaibilitate susținută vreme de opt sute de ani de această putere trufașă? Departe de a fi fost abandonată, această pretenție a fost afirmată în secolul al nouăsprezecelea cu o și mai mare fermitate decât oricând înainte. Întrucât Roma afirmă că «biserica nu a greșit niciodată și nici nu va greși vreodată, potrivit Scripturilor» (John L. von Mosheim, Institutes of Ecclesiastical History, book 3, century II, part 2, chapter 2, section 9, note 17), cum ar putea ea să renunțe la principiile care i-au călăuzit cursul în veacurile trecute?”

„Biserica papală nu va renunța niciodată la pretenția ei de infaibilitate. Tot ceea ce a făcut în persecuția celor care îi resping dogmele ea socotește a fi drept; și n-ar repeta ea aceleași fapte, dacă i s-ar oferi prilejul? Să fie înlăturate restricțiile impuse acum de guvernele seculare și Roma să fie repusă în puterea ei de odinioară, și s-ar produce curând o reînviere a tiraniei și persecuției ei.”

„Un cunoscut scriitor vorbește astfel despre atitudinea ierarhiei papale în ceea ce privește libertatea conștiinței și despre primejdiile care amenință în mod deosebit Statele Unite ca urmare a succesului politicii ei: «Sunt mulți care sunt înclinați să atribuie orice teamă față de romano-catolicism în Statele Unite bigotismului sau copilăriei. Aceștia nu văd nimic în caracterul și atitudinea romanismului care să fie ostil instituțiilor noastre libere și nu găsesc nimic prevestitor în creșterea lui. Să comparăm, așadar, mai întâi unele dintre principiile fundamentale ale guvernării noastre cu cele ale Bisericii Catolice.»”

„রাষ্ট্রসংঘের সংবধান ববিকেরে স্বাধীনতার নশ্চয়তা প্রদান করে। এর চেষ্টে অধিক প্রার্থি বা অধিক মৌলিকি আর কছিই নই। পোপ পায়াস নবম ১৫ আগস্ট, ১৮৫৪ তারখিরে তাঁর এনসাইক্লিক্যাল পত্রেরে বলছেলিনে: ‘ববিকেরে স্বাধীনতার পক্ষেরে উত্থাপতি অযৌক্তিকি ও ভ্রান্ত মতবাদসমূহ, অথবা উন্মত্ত বাগাড়ম্বর, এক সর্বাপেক্ষা মহামারীস্বরূপ ভ্রান্তি—এমন এক প্লগে, যা রাষ্ট্রেরে পক্ষেরে সকলেরে চেষ্টে অধিক ভয়রে বশিয়া।’ একই পোপ ৮ ডিসেম্বের, ১৮৬৪ তারখিরে তাঁর এনসাইক্লিক্যাল পত্রেরে ‘যারা ববিকেরে স্বাধীনতা ও ধর্মীয় উপাসনার স্বাধীনতা সমর্থন করে,’ তাদেরে অভিশপ্ত ঘোষণা করেন; তদুপরি ‘এমন সকলকণ্ডে, যারা ধরে যে গরিজা বলপ্রয়োগ অবলম্বন করত পারেনা।’”

„Tonul specific al Romei în Statele Unite nu implică o schimbare a inimii. Ea este tolerantă acolo unde este neputincioasă. Episcopul O’Connor spune: «Libertatea religioasă este doar tolerată până când contrariul poate fi pus în aplicare fără primejdie pentru lumea catolică.»... Arhiepiscopul din St. Louis a spus odată: «Erezia și necredința sunt crime; iar în țările creștine, ca în Italia și Spania, de pildă, unde toți oamenii sunt catolici și unde religia catolică este o parte esențială a legii țării, ele sunt pedepsite ca alte crime.»...

„Fiecare cardinal, arhiepiscop și episcop din Biserica Catolică depune un jurământ de credință față de papă, în care se găsesc următoarele cuvinte: «Pe eretici, schismatici și răzvrățiți împotriva sus-numitului nostru domn (papa) ori a mai sus pomeniților săi urmași, îi voi persecuta și mă voi împotrivi lor cu toată puterea mea.» —Josiah Strong, Our Country, cap. 5, par. 2–4.

„Este adevărat că în sânul comuniunii romano-catolice există creștini autentici. Mii din acea biserică Îi slujesc lui Dumnezeu potrivit cu cea mai bună lumină pe care o au. Nu li se îngăduie accesul la Cuvântul Său și, de aceea, ei nu deosebesc adevărul. Ei nu au văzut niciodată contrastul dintre o slujire vie a inimii și un șir de simple forme și ceremonii. Dumnezeu privește cu milă duioasă asupra acestor suflete, educate cum sunt într-o credință amăgitoare și nesatisfăcătoare. El va face ca raze de lumină să pătrundă prin întunericul dens care le înconjoară. El le va descoperi adevărul așa cum este în Isus, și mulți încă își vor lua locul alături de poporul Său.”

„Dar romano-catolicismul, ca sistem, nu este astăzi mai în armonie cu Evanghelia lui Hristos decât a fost în orice perioadă anterioară a istoriei sale. Bisericile protestante se află într-un mare întuneric, altminteri ar discerne semnele timpului. Biserica Romei este de o mare întindere în planurile și în modurile ei de acțiune. Ea folosește orice mijloc pentru a-și extinde influența și a-și spori puterea, în pregătirea unui conflict aprig și hotărât pentru a recâștiga controlul asupra lumii, pentru a restabili persecuția și pentru a nimici tot ceea ce a făcut

protestantismul. Catolicismul câștigă teren din toate părțile. Priviți numărul tot mai mare al bisericilor și capelelor sale în țările protestante. Priviți la popularitatea colegiilor și seminariilor sale din America, atât de larg frecventate de protestanți. Priviți la creșterea ritualismului în Anglia și la trecerile frecvente în rândurile catolicilor. Aceste lucruri ar trebui să trezească îngrijorarea tuturor celor care prețuiesc principiile curate ale Evangheliei.”

„Protestanții au falsificat și au favorizat papalitatea; au făcut compromisuri și concesiuni pe care chiar papistașii sunt surprinși să le vadă și nu reușesc să le înțeleagă. Oamenii își închid ochii față de adevăratul caracter al romanismului și față de primejdiile ce trebuie așteptate din supremația lui. Poporul trebuie trezit pentru a se împotrivi înaintării acestui foarte primejdios vrăjmaș al libertății civile și religioase.

“Mulți protestanți presupun că religia catolică este lipsită de atractivitate și că închinarea ei este o succesiune plictisitoare și lipsită de sens de ceremonii. Aici se înșală. Deși romanismul se întemeiază pe amăgire, el nu este o impostură grosolană și stângace. Slujba religioasă a Bisericii Romei este un ceremonial deosebit de impresionant. Fastul ei strălucitor și riturile ei solemne fascinează simțurile oamenilor și reduc la tăcere glasul rațiunii și al conștiinței. Ochiul este fermecat. Biserici mărețe, procesiuni impunătoare, altare de aur, sanctuare împodobite cu pietre prețioase, picturi alese și sculptură rafinată se adresează iubirii de frumos. Și urechea este captivată. Muzica este fără egal. Sunetele bogate ale orgii cu tonuri profunde, îmbinându-se cu melodia multor glasuri, pe măsură ce răsună sub cupolele înalte și de-a lungul navelor cu coloane ale marilor ei catedrale, nu pot să nu impresioneze mintea cu uimire și reverență.”

„Această splendoare exterioară, această pompă și acest ceremonial, care nu fac decât să batjocorească dorurile sufletului îmbolnăvit de păcat, sunt o dovadă a corupției lăuntrice. Religia lui Hristos nu are nevoie de asemenea atracții spre a fi recomandată. În lumina care strălucește de la cruce, adevăratul creștinism se arată atât de curat și de plăcut, încât nicio podoabă exterioară nu-i poate spori adevărata valoare. Frumusețea sfințeniei, un duh blând și liniștit, aceasta este de preț înaintea lui Dumnezeu.”

„Strălucirea stilului nu este neapărat un indiciu al unei gândiri curate și înalte. Concepții elevate despre artă, o rafinată delicatețe a gustului, se găsesc adesea în minți pământești și senzuale. Ele sunt adesea folosite de Satana pentru a-i face pe oameni să uite nevoile sufletului, să piardă din vedere viața viitoare, nemuritoare, să se îndepărteze de Ajutorul lor infinit și să trăiască numai pentru această lume.

„O religie a formelor exterioare este atrăgătoare pentru inima nereînnoită. Pompa și ceremonialul cultului catolic au o putere seducătoare, fermecătoare, prin care mulți sunt înșelați; și ajung să privească Biserica Romei ca fiind însăși poarta cerului. Nimeni, în afară de aceia care și-au așezat picioarele cu fermitate pe temelii adevărate și ale căror inimi sunt reînnoite de Duhul lui Dumnezeu, nu este la adăpost de influența ei. Mii de oameni care nu au o cunoaștere experimentală a lui Hristos vor fi conduși să accepte formele evlaviei fără puterea ei. O asemenea religie este tocmai ceea ce doresc mulțimile.”

„Pretenția bisericii la dreptul de a ierta îl face pe romanist să se simtă liber să păcătuiască; iar rânduiala spovedaniei, fără de care iertarea ei nu este acordată, tinde, de asemenea, să dea libertate răului. Cel care îngenunchează înaintea omului căzut și își descoperă în mărturisire gândurile și închipuirile tainice ale inimii sale își înjosește bărbăția și degradează orice instinct nobil al sufletului său. Dezvăluindu-și păcatele vieții înaintea unui preot, — un muritor greșitor și păcătos, și prea adesea corupt de vin și destrăbălare, — măsura caracterului său este coborâtă, iar el este întinat ca urmare. Gândul său despre Dumnezeu este degradat până la asemănarea omenirii căzute, căci preotul stă ca reprezentant al lui Dumnezeu. Această degradantă mărturisire a omului către om este izvorul tainic din care a curs mult din răul care întinează lumea și o pregătește pentru nimicirea finală. Totuși, pentru cel ce iubește îngăduința de sine, este mai plăcut să mărturisească unui muritor asemenea lui decât să-și deschidă sufletul înaintea lui Dumnezeu. Firii omenești îi este mai pe plac să facă penitență decât să se lepede de păcat; este mai ușor să chinuiască trupul cu sac, urzici și lanțuri care rănesc decât să răstignească poftele firii pământești. Greu este jugul pe care inima firească este dispusă să-l poarte mai degrabă decât să se plece sub jugul lui Hristos.”

„Există o asemănare izbitoare între Biserica Romei și Biserica iudaică din vremea primei veniri a lui Hristos. În timp ce iudeii călcau în taină în picioare fiecare principiu al legii lui Dumnezeu, ei erau, în exterior, riguroși în păzirea preceptelor ei, împovărând-o cu cerințe și tradiții care făceau ascultarea dureroasă și împovărătoare. După cum iudeii pretindeau că venerează legea, tot astfel romano-catolicii pretind că venerează crucea. Ei înalță simbolul suferințelor lui Hristos, în timp ce, în viețile lor, Îl tăgăduiesc pe Acela pe care ea Îl reprezintă.

„Papistașii așază cruci pe bisericile lor, pe altarele lor și pe veșmintele lor. Pretutindeni se vede însemnul crucii. Pretutindeni ea este cinstită și înălțată în chip exterior. Dar învățăturile lui Hristos sunt îngropate sub o masă de tradiții lipsite de sens, de interpretări false și de cerințe apăsătoare. Cuvintele Mântuitorului cu privire la iudeii bigoți se aplică cu și mai mare putere conducătorilor Bisericii Romano-Catolice: „Ei leagă sarcini grele și anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu un deget nu vor să le miște.” Matei 23:4. Sufletele conștiințioase sunt ținute într-o necurmată groază, temându-se de mânia unui Dumnezeu ofensat, în timp ce mulți dintre demnitarii bisericii trăiesc în lux și plăceri senzuale.

„Închinarea la imagini și la relicve, invocarea sfinților și înălțarea papei sunt mijloace ale lui Satana de a abate mintea oamenilor de la Dumnezeu și de la Fiul Său. Pentru a le aduce pieirea, el se străduiește să le întoarcă atenția de la Acela prin care singur pot găsi mântuirea. El îi va îndrepta spre orice obiect care poate fi pus în locul Aceluia care a spus: «Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.» Matei 11:28.”

„Trvalým úsilím satana je překrucovat Boží charakter, povahu hříchu a skutečnou podstatu toho, oč jde ve velkém sporu. Jeho sofistika oslabuje závaznost Božího zákona a dává lidem volnost hřešit. Zároveň je vede k tomu, aby chovali falešné představy o Bohu, takže na Něj pohlížejí spíše se strachem a nenávisťou než s láskou. Krutost, jež je vlastní jeho vlastnímu charakteru, je připisována Stvořiteli; ztělesňuje se v náboženských systémech a projevuje se ve způsobech uctívání. Tak jsou lidské mysli zaslepovány a satan si je zajišťuje jako své nástroje k boji proti Bohu. Zvrácenými představami o božských vlastnostech byly pohanské národy

vedeny k přesvědčení, že k zajištění přízně Božstva jsou nutné lidské oběti; a pod různými formami modlářství byly páhány strašlivé krutosti.“

„Biserica Romano-Catolică, unind formele păgânismului și ale creștinismului și, asemenea păgânismului, denaturând caracterul lui Dumnezeu, a recurs la practici nu mai puțin crude și revoltătoare. În zilele supremației Romei existau instrumente de tortură pentru a sili consimțirea la doctrinele ei. Exista rugul pentru aceia care nu voiau să cedeze pretențiilor ei. Au existat masacre la o scară care nu va fi cunoscută niciodată până când nu va fi descoperită la judecată. Demnitarii bisericii studiau, sub Satan, stăpânul lor, să nascocoască mijloace de a provoca cea mai mare tortură cu putință și totuși să nu curme viața victimei. În multe cazuri, procesul infernal era repetat până la limita extremă a rezistenței omenești, până când firea ceda în luptă, iar cel ce suferea întâmpina moartea ca pe o dulce eliberare.”

„Așa a fost soarta potrivnicilor Romei. Pentru adepții ei, ea avea disciplina biciului, a foamei mistuitoare, a asprimei trupești în orice formă cu putință, care umple de scârbă inima. Pentru a-și asigura favoarea Cerului, penitenții călcau legile lui Dumnezeu prin călcarea legilor firii. Ei erau învățați să rupă legăturile pe care El le-a rânduit spre binecuvântarea și bucuria călătoriei pământești a omului. Cimitirul cuprinde milioane de victime care și-au petrecut viața în încercări zadarnice de a-și înfrâna afecțiunile firești, de a reprima, ca fiind ofensator înaintea lui Dumnezeu, orice gând și orice simțământ de simpatie față de semenii lor.”

“Dacă dorim să înțelegem cruzimea hotărâtă a lui Satana, manifestată timp de sute de ani, nu printre aceia care n-au auzit niciodată de Dumnezeu, ci chiar în inima și pe întinderea întregii creștinătăți, nu avem decât să privim la istoria romanismului. Prin acest mamutic sistem de amăgire, prințul răului își atinge scopul de a aduce dezonoare lui Dumnezeu și nenorocire omului. Și, pe măsură ce vedem cum izbuteste să se deghizeze și să-și împlinească lucrarea prin conducătorii bisericii, putem înțelege mai bine de ce are o antipatie atât de mare față de Biblie. Dacă această Carte este citită, îndurarea și iubirea lui Dumnezeu vor fi descoperite; se va vedea că El nu pune asupra oamenilor niciuna dintre aceste poveri grele. Tot ce cere El este o inimă zdrobită și smerită, un duh umil și ascultător.”

„Hristos nu dă în viața Sa niciun exemplu ca bărbații și femeile să se închidă în mănăstiri pentru a deveni pregătiți pentru cer. El nu a învățat niciodată că iubirea și simpatia trebuie reprimare. Inima Mântuitorului dădea pe dinafară de iubire. Cu cât omul se apropie mai mult de desăvârșirea morală, cu atât sensibilitățile lui sunt mai vii, cu atât percepția lui asupra păcatului este mai pătrunzătoare și cu atât simpatia lui pentru cei năpăstuiți este mai adâncă. Papa pretinde că este vicarul lui Hristos; dar cum suportă caracterul lui comparația cu acela al Mântuitorului nostru? S-a știut vreodată despre Hristos că ar fi trimis oameni în temniță sau pe roată pentru că nu l-au adus omagiu ca Împărat al cerului? S-a auzit glasul Lui condamnând la moarte pe cei care nu l-au primit? Când a fost tratat cu dispreț de locuitorii unui sat samaritean, apostolul Ioan s-a umplut de indignare și a întrebat: «Doamne, voiești să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?» Isus a privit cu milă la ucenicul Său și i-a muștră duhul aspru, zicând: «Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască.» Luca 9:54, 56. Cât de deosebit de duhul arătat de Hristos este acela manifestat de pretinsul Său vicar.”

„Biserica Romei înfățișează acum înaintea lumii un chip atrăgător, acoperindu-și prin scuze trecutul de cruzimi îngrozitoare. S-a îmbrăcat în veșminte asemenea lui Hristos, dar a rămas neschimbată. Fiecare principiu al papalității care a existat în veacurile trecute există și astăzi. Doctrinile născocite în cele mai întunecate veacuri sunt încă susținute. Nimeni să nu se amăgească. Papalitatea pe care protestanții sunt acum atât de gata s-o onoreze este aceeași care stăpâna lumea în zilele Reformei, când oamenii lui Dumnezeu s-au ridicat, cu primejdia vieții lor, ca să-i dea pe față nelegiuirea. Ea posedă aceeași mândrie și aceeași pretenție arogantă care s-a înălțat deasupra regilor și prinților și a revendicat prerogativele lui Dumnezeu. Spiritul ei nu este cu nimic mai puțin crud și despotic acum decât atunci când a zdrobit libertatea omenească și i-a ucis pe sfinții Celui Preaînalt.”

„Papitatea este exact ceea ce profeția a declarat că avea să fie: apostazia din vremurile de pe urmă. 2 Tesaloniceni 2:3, 4. Face parte din politica ei să-și asume acel caracter care îi va împlini cel mai bine scopul; însă, sub înfățișarea schimbătoare a cameleonului, ea ascunde veninul neschimbător al șarpelui. «Credința nu trebuie păstrată față de eretici, nici față de persoane bănuite de erezie» (Lenfant, volumul 1, pagina 516), declară ea. Va fi oare acum recunoscută ca parte a bisericii lui Hristos această putere, al cărei istoric de o mie de ani este scris în sângele sfinților?”

„Nu fără temei s-a afirmat în țările protestante că catolicismul se deosebește mai puțin de protestantism decât în vremurile de odinioară. A avut loc o schimbare; însă schimbarea nu este în papalitate. Catolicismul seamănă, într-adevăr, cu o mare parte a protestantismului care există astăzi, deoarece protestantismul a decăzut atât de mult de pe vremea Reformatoarelor.

„Deoarece bisericile protestante au căutat favoarea lumii, o dragoste falsă le-a orbit ochii. Ele nu văd decât că este drept să creadă bine despre tot ce este rău și, ca rezultat inevitabil, vor ajunge în cele din urmă să creadă rău despre tot ce este bun. În loc să stea în apărarea credinței date sfinților o dată pentru totdeauna, ele acum, ca să spunem așa, își cer scuze față de Roma pentru părerea lor lipsită de îngăduință despre ea, cerând iertare pentru bigotismul lor.”

„O clasă numeroasă, chiar dintre aceia care privesc romanismul fără nicio favoare, întrezăresc puțină primejdie din partea puterii și influenței lui. Mulți susțin că întunericul intelectual și moral care a predominat în timpul Evului Mediu a favorizat răspândirea dogmelor, superstițiilor și asupririi sale și că inteligența sporită a vremurilor moderne, difuzarea generală a cunoștinței și liberalismul tot mai mare în chestiunile religiei împiedică o reînviere a intoleranței și tiraniei. Însăși ideea că o asemenea stare de lucruri va exista în acest veac luminat este luată în derâdere. Este adevărat că o mare lumină, intelectuală, morală și religioasă, strălucește asupra acestei generații. Pe paginile deschise ale Sfântului Cuvânt al lui Dumnezeu, lumină din cer a fost revărsată asupra lumii. Dar trebuie să se țină minte că, cu cât este mai mare lumina dăruită, cu atât mai mare este întunericul acelor care o pervertesc și o resping.”

„Cercetarea cu rugăciune a Bibliei le-ar descoperi protestanților adevăratul caracter al papalității și i-ar face să o urască și să se ferească de ea; însă mulți sunt atât de înțelepți în propria lor părere, încât nu simt nevoia de a-L căuta cu smerenie pe Dumnezeu, pentru a fi călăuziți în adevăr. Deși se mândresc cu iluminarea lor, ei nu cunosc nici Scripturile, nici

puterea lui Dumnezeu. Ei trebuie să aibă vreun mijloc de a-și liniști conștiința și caută ceea ce este cel mai puțin spiritual și umilitor. Ceea ce doresc este o metodă de a-L uita pe Dumnezeu, care să treacă drept o metodă de a-Și aduce aminte de El. Papalitatea este deosebit de potrivită pentru a răspunde nevoilor tuturor acestora. Ea este pregătită pentru două clase de oameni, care cuprind aproape întreaga lume — cei care ar vrea să fie mântuiți prin meritele lor și cei care ar vrea să fie mântuiți în păcatele lor. Aici se află taina puterii ei.”

„O zi de mare întuneric intelectual s-a dovedit favorabilă succesului papalității. Se va demonstra încă faptul că și o zi de mare lumină intelectuală este deopotrivă favorabilă succesului ei. În veacurile trecute, când oamenii erau fără Cuvântul lui Dumnezeu și fără cunoașterea adevărului, ochii le erau legați, iar mii au fost prinși în cursă, nevăzând lațul întins pentru picioarele lor. În această generație sunt mulți ale căror ochi sunt orbiți de strălucirea speculațiilor omenești, a «științei pe nedrept numite astfel»; ei nu zăresc lațul și pășesc în el tot atât de lesne ca și cum ar avea ochii legați. Dumnezeu a rânduit ca puterile intelectuale ale omului să fie privite ca un dar de la Creatorul său și să fie folosite în slujba adevărului și a neprihănirii; dar când mândria și ambiția sunt cultivate, iar oamenii își înalță propriile teorii mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu, atunci inteligența poate produce un rău mai mare decât ignoranța. Astfel, falsă știință a vremii noastre, care subminează credința în Biblie, se va dovedi tot atât de eficientă în pregătirea căii pentru acceptarea papalității, cu formele ei atrăgătoare, cum s-a dovedit reținerea cunoașterii în deschiderea drumului pentru înălțarea ei în Evul Întunecat.”

„În mișcările aflate acum în desfășurare în Statele Unite pentru a asigura instituțiilor și practicilor bisericii sprijinul statului, protestanții urmează pe urmele papistașilor. Ba mai mult, ei deschid ușa pentru ca papalitatea să-și recapete în America protestantă supremația pe care a pierdut-o în Lumea Veche. Iar ceea ce dă o semnificație și mai mare acestei mișcări este faptul că obiectivul principal avut în vedere este impunerea păzirii duminicii—un obicei care își are originea în Roma și pe care ea îl revendică drept semnul autorității sale. Este spiritul papalității—spiritul conformării la obiceiurile lumești, venerarea tradițiilor omenești mai presus de poruncile lui Dumnezeu—care pătrunde bisericile protestante și le conduce să facă aceeași lucrare de înălțare a duminicii pe care papalitatea a făcut-o înaintea lor.

„Dacă cititorul ar dori să înțeleagă instrumentele care urmează să fie folosite în conflictul ce va veni în curând, nu are decât să urmărească istoria mijloacelor pe care Roma le-a folosit pentru același scop în veacurile trecute. Dacă ar dori să știe cum se vor purta, uniți, pașiștii și protestanții cu aceia care le resping dogmele, să privească spiritul pe care Roma l-a manifestat față de Sabat și față de apărătorii lui.”

“Decretele regale, conciliile generale și rânduielile bisericești susținute de puterea seculară au fost treptele prin care sărbătoarea păgână și-a dobândit poziția de onoare în lumea creștină. Prima măsură publică prin care s-a impus păzirea duminicii a fost legea promulgată de Constantin. (A.D. 321) Acest edict cerea ca locuitorii orașelor să se odihnească în „venerabila zi a soarelui”, dar îngăduia locuitorilor de la țară să-și continue îndeletnicirile agricole. Deși, în realitate, era un statut păgân, el a fost pus în aplicare de împărat după acceptarea sa nominală a creștinismului.”

“Mandatul regal, nefiind un înlocuitor suficient pentru autoritatea divină, Eusebiu, un episcop care căuta favoarea prinților și care era prietenul deosebit și lingușitorul lui Constantin, a înaintat pretenția că Hristos transferase Sabatul la duminică. Nici măcar o singură mărturie a Scripturilor nu a fost adusă ca dovadă pentru noua doctrină. Eusebiu însuși recunoaște, fără să-și dea seama, falsitatea ei și arată spre adevărații autori ai schimbării. „Toate lucrurile”, spune el, „oricare ar fi fost de datoria de a face în Sabat, pe acestea le-am transferat în Ziua Domnului.” —Robert Cox, *Sabbath Laws and Sabbath Duties*, pagina 538. Dar argumentul în favoarea duminicii, lipsit de temeii așa cum era, a slujit la încurajarea oamenilor să calce în picioare Sabatul Domnului. Toți cei care doreau să fie onorați de lume au acceptat sărbătoarea populară.

“Pe măsură ce papalitatea s-a consolidat temeinic, lucrarea de înălțare a duminicii a fost continuată. Pentru o vreme, oamenii se ocupau cu munca agricolă atunci când nu participau la slujbele bisericii, iar ziua a șaptea era încă socotită Sabatul. Dar, în mod constant, s-a produs o schimbare. Celor aflați în slujbe sfinte li s-a interzis să pronunțe judecăți în vreo controversă civilă în ziua de duminică. Curând după aceea, tuturor persoanelor, de orice rang, li s-a poruncit să se abțină de la munca obișnuită, sub pedeapsa unei amenzi pentru oamenii liberi și a biciuirii în cazul slujitorilor. Mai târziu, s-a hotărât ca oamenii bogați să fie pedepsiți cu pierderea a jumătate din averile lor; iar în cele din urmă, dacă stăruiau încă în împotrivire, să fie făcuți sclavi. Clasele de jos urmau să sufere exil perpetuu.”

„Au fost puse în slujbă și miracolele. Între alte minuni, s-a relatat că, atunci când un țăran care era pe punctul de a-și ara ogorul duminică își curăța plugul cu o unealtă de fier, fierul i s-a lipit de mână și, timp de doi ani, l-a purtat cu el, «spre nespuse de mare durere și rușine». —Francis West, *Historical and Practical Discourse on the Lord’s Day*, pagina 174.”

„Po pewnym czasie papież wydał polecenie, aby proboszcz upominał tych, którzy naruszają święto niedzieli, i nakłaniał ich, by udawali się do kościoła oraz odmawiali swoje modlitwy, aby nie sprowadzili na siebie i na swoich bliźnich jakiegoś wielkiego nieszczęścia. Sobór kościelny wysunął argument, tak szeroko odtąd stosowany, nawet przez protestantów, że skoro ludzie byli rażeni piorunem podczas pracy w niedzielę, to musi ona być sabatem. «Jest rzeczą oczywistą» — mówili prałaci — «jak wielkie było niezadowolenie Boga z powodu ich lekceważenia tego dnia». Następnie wystosowano wezwanie, aby kapłani i duchowni, królowie i książęta oraz wszyscy wierni „dołożyli najwyższych starań i troski, aby dzień ten został przywrócony do należnej mu czci i, dla dobra chrześcijaństwa, pobożniej zachowywany w przyszłości”. — Thomas Morer, *Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord’s Day*, strona 271.

„Decretele conciliilor dovedindu-se insuficiente, autoritățile seculare au fost rugate să emită un edict care să insuflă groază în inimile oamenilor și să-i constrângă să se abțină de la muncă în ziua de duminică. La un sinod ținut la Roma, toate hotărârile anterioare au fost reafirmate cu o mai mare tărie și solemnitate. Ele au fost, de asemenea, încorporate în legea ecleziastică și aplicate de autoritățile civile în aproape întreaga creștinătate. (Vezi Heylyn, *History of the Sabbath*, pt. 2, ch. 5, sec. 7.)”

„Dar lipsa autorității Scripturii pentru păzirea duminicii a pricinuit totuși nu puțină stânjeneală. Oamenii puneau la îndoială dreptul învățătorilor lor de a înlătura declarația categorică a lui Iehova: «Ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeuului tău», pentru a onora ziua soarelui. Pentru a suplini lipsa mărturiei biblice, au fost necesare alte expediente. Un susținător zelos al duminicii, care spre sfârșitul secolului al doisprezecelea a vizitat bisericile Angliei, a fost întâmpinat cu împotrivire de martori credincioși ai adevărului; iar strădaniile lui au fost atât de neroditoare, încât a părăsit țara pentru o vreme și a căutat cu tot dinadinsul vreun mijloc de a-și impune învățăturile. Când s-a întors, lipsa fusese suplinită și, în lucrările sale ulterioare, a întâmpinat un succes mai mare. A adus cu sine un sul care pretindea că este de la Dumnezeu însuși și care cuprindea porunca necesară pentru păzirea duminicii, împreună cu amenințări înfricoșătoare menite să-i îngrozească pe cei neascultători. Acest document prețios — o contrafacere tot atât de josnică precum instituția pe care o sprijinea — se spunea că ar fi căzut din cer și că ar fi fost găsit la Ierusalim, pe altarul Sfântului Simeon, în Golgota. Dar, în realitate, palatul pontifical de la Roma era izvorul din care provenea. Înșelăciunile și falsurile menite să promoveze puterea și prosperitatea bisericii au fost socotite, în toate veacurile, îngăduite de ierarhia papală.”

„Pergamentul interzicea orice lucrare de la ceasul al nouălea, adică de la ora trei după-amiaza, sâmbăta, până la răsăritul soarelui luni; iar autoritatea lui era declarată ca fiind confirmată prin multe minuni. Se spunea că persoanele care lucrau după ceasul rânduit erau lovite de paralizie. Un morar care a încercat să-și macine grâul a văzut că, în loc de făină, a țâșnit un șuvoi de sânge, iar roata morii s-a oprit, în pofida puternicei repeziciuni a apei. O femeie care a pus aluat în cuptor l-a găsit crud când l-a scos, deși cuptorul era foarte încins. O altă femeie, care avea aluatul pregătit pentru copt la ceasul al nouălea, dar s-a hotărât să-l pună deoparte până luni, a constatat, a doua zi, că fusese prefăcut în pâini și copt prin putere divină. Un om care a copt pâine după ceasul al nouălea, sâmbăta, a descoperit, când a frânt-o în dimineața următoare, că din ea a țâșnit sânge. Prin asemenea născociri absurde și superstițioase au căutat partizanii duminicii să-i statornicească sfințenia. (Vezi Roger de Hoveden, *Annals*, vol. 2, pp. 526–530.)”

„În Scoția, ca și în Anglia, o mai mare cinstire pentru duminică a fost asigurată prin unirea cu ea a unei părți din vechiul Sabat. Dar timpul cerut a fi păstrat sfânt varia. Un edict al regelui Scoției declara că «sâmbăta, de la ora douăsprezece la amiază, trebuie să fie socotită sfântă» și că nimeni, din acel timp până luni dimineața, nu trebuie să se ocupe de treburi lumești.—Morer, paginile 290, 291.

“Dar, în pofida tuturor eforturilor de a întemeia sfințenia duminicii, chiar papistașii înșiși au mărturisit în mod public autoritatea divină a Sabatului și originea omenească a instituției prin care acesta fusese înlocuit. În secolul al șaisprezecelea, un conciliu papal a declarat limpede: «Toți creștinii să-și aducă aminte că ziua a șaptea a fost sfințită de Dumnezeu și a fost primită și păzită nu numai de iudei, ci și de toți ceilalți care pretind că I se închină lui Dumnezeu; deși noi, creștinii, am schimbat Sabatul lor în Ziua Domnului.» — Ibid., paginile 281, 282. Cei care se atingeau de Legea divină nu erau neștiutori cu privire la caracterul lucrării lor. Ei se așezau în mod deliberat mai presus de Dumnezeu.”

“Roma’nın kendisiyle aynı gândüncede olmayanlara karşı izlediđi siyasete dair çarpıcı bir örneđ, bazıları Sebt’i tutan Valdenslilere yönelik uzun ve kanlı zulümde verilmişir. Bařkaları da dördüncü buyruđa sadakatleri sebebiyle benzer řekilde acı çekmişir. Etiyopya ve Habeřistan kiliselerinin tarihi özellikle önelmidir. Karanlık Çađların kasveti ortasında, Orta Afrika’nın Hristiyanları dñnyanın gözünden uzak kalmıř ve unutulmuşlardı; bu yüzden yüzyıllar boyunca imanlarını icra etme hususunda özgürlüğün tadını çıkardılar. Fakat sonunda Roma onların varlığını öđrendi ve Habeřistan imparatoru kısa süre içinde papanın Mesih’in vekili olduđunu kabul etmeye kandırıldı. Bunun ardından bařka tavizler de geldi.”

“S-a dat un edict prin care se interzicea păzirea Sabatului sub cele mai aspre pedepse. (Vezi Michael Geddes, Church History of Ethiopia, paginile 311, 312.) Dar tirania papală a devenit curând un jug atât de apăsător, încât abisinienii s-au hotărât să-l sfărâme de pe grumazul lor. După o luptă cumplită, romano-catolicii au fost izgoniți din stăpânirile lor, iar credința străveche a fost restaurată. Bisericile s-au bucurat de libertatea lor ři nu au uitat niciodată lecția pe care o învățaseră cu privire la amăgirea, fanatismul ři puterea despotică a Romei. În regatul lor izolat, s-au mulțumit să rămână, necunoscuți restului creștinătății.”

Bisericile Africii au păzit Sabatul așa cum era păzit de biserica papală înainte de apostazia ei deplină. În timp ce țineau ziua a șaptea în ascultare de porunca lui Dumnezeu, se abțineau de la lucru duminica, în conformitate cu obiceiul bisericii. După ce a dobândit puterea supremă, Roma a călcat în picioare Sabatul lui Dumnezeu pentru a-l înălța pe al ei; dar bisericile Africii, ascunse timp de aproape o mie de ani, nu au luat parte la această apostazie. Când au fost aduse sub stăpânirea Romei, au fost silite să lase la o parte adevărutul sabat ři să-l înalțe pe cel fals; însă, de îndată ce ři-au recăpătat independența, s-au întors la ascultarea de porunca a patra.

„Aceste mărturii ale trecutului descoperă limpede vrăjmășia Romei față de adevărutul Sabat ři față de apărătorii lui, precum ři mijloacele pe care ea le folosește pentru a cinsti instituția creată de ea. Cuvântul lui Dumnezeu învață că aceste scene urmează să se repete atunci când romano-catolicii ři protestanții se vor uni pentru înălțarea duminicii.”

“Proorocia din Apocalipsa 13 declară că puterea reprezentată de fiara cu coarne asemenea celor de miel va face ca ‘pământul ři cei ce locuiesc pe el’ să se închine papalității — simbolizată aici prin fiara ‘asemenea unui leopard’. Fiara cu două coarne trebuie, de asemenea, să spună ‘celor ce locuiesc pe pământ, să facă o icoană fiarei’; ři, mai mult, ea trebuie să poruncească tuturor, ‘mici ři mari, bogați ři săraci, slobozi ři robi’, să primească semnul fiarei. Apocalipsa 13:11–16. S-a arătat că Statele Unite sunt puterea reprezentată prin fiara cu coarne asemenea celor de miel ři că această profeție se va împlini atunci când Statele Unite vor împune păzirea duminicii, pe care Roma o revendică drept recunoașterea specială a supremației sale. Dar, în acest omagiu adus papalității, Statele Unite nu vor fi singure. Influența Romei în țările care i-au recunoscut odinioară stăpânirea este încă departe de a fi nimicită. Iar profeția prezice o restaurare a puterii ei. ‘Am văzut unul din capetele ei ca rănit de moarte; dar rana ei de moarte fusese vindecată: ři tot pământul se mira după fiară.’ Versetul 3. Aplicarea rănii de moarte indică căderea papalității în 1798. După aceasta, spune profetul, ‘rana ei de moarte fusese vindecată: ři tot pământul se mira după fiară.’ Pavel afirmă limpede că ‘omul fărădelegii’ va continua până la a doua venire. 2 Tesaloniceni 2:3–8. Până chiar la

încheierea timpului, el își va continua lucrarea de amăgire. Iar revelatorul declară, de asemenea, referindu-se tot la papalitate: ‘Și i se vor închina toți locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise în cartea vieții.’ Apocalipsa 13:8. Atât în Lumea Veche, cât și în Lumea Nouă, papalitatea va primi omagiu prin cinstea acordată instituției duminicii, care se întemeiază exclusiv pe autoritatea Bisericii Romei.”

„Начиная с середины девятнадцатого века, исследователи пророчеств в Соединённых Штатах представляли это свидетельство миру. В событиях, происходящих ныне, видится быстрое продвижение к исполнению этого предсказания. У протестантских учителей имеется то же притязание на Божественный авторитет соблюдения воскресного дня и то же отсутствие библейских доказательств, как и у папских вождей, которые измышляли чудеса, чтобы восполнить отсутствие повеления от Бога. Утверждение о том, что суды Божии постигают людей за нарушение ими воскресной субботы, будет повторяться; уже теперь его начинают настойчиво выдвигать. И движение к принудительному соблюдению воскресного дня быстро набирает силу.

„Minunată în viclenia și șiretenia ei este Biserica Romană. Ea poate citi ceea ce urmează să fie. Își așteaptă vremea, văzând că bisericile protestante îi aduc omagiu prin acceptarea sabatului fals și că se pregătesc să-l impună prin chiar mijloacele pe care ea însăși le-a folosit în vremurile de odinioară. Cei care resping lumina adevărului vor căuta încă ajutorul acestei puteri care se autointitulează infailibilă, pentru a înălța o instituție care și-a avut originea în ea. Cât de prompt va veni ea în ajutorul protestanților în această lucrare nu este greu de presupus. Cine înțelege mai bine decât conducătorii papali cum să se poarte cu aceia care sunt neascultători față de biserică?”

Biserica Romano-Catolică, cu toate ramificațiile ei din întreaga lume, alcătuieste o vastă organizație aflată sub controlul Scaunului papal și menită să slujească intereselor acestuia. Milioanele ei de credincioși, din fiecare țară a globului, sunt învățați să se considere legați prin loialitate față de papă. Oricare le-ar fi naționalitatea sau guvernul, ei trebuie să privească autoritatea bisericii ca fiind mai presus de orice altă autoritate. Deși pot depune jurământul prin care își declară loialitatea față de stat, dincolo de acesta stă legământul de ascultare față de Roma, care îi dezleagă de orice angajament potrivit intereselor ei.

„Istoria mărturisește despre străduințele ei iscusite și stăruitoare de a se insinua în treburile națiunilor; iar după ce a câștigat un punct de sprijin, de a-și promova propriile scopuri, chiar cu prețul ruinei prinților și a popoarelor. În anul 1204, papa Inocențiu al III-lea a smuls de la Petru al II-lea, regele Aragonului, următorul jurământ extraordinar: «Eu, Petru, regele aragonezilor, mărturisesc și făgăduiesc să fiu pentru totdeauna credincios și ascultător domnului meu, papa Inocențiu, urmașilor săi catolici și Bisericii Romane, și să păstrez cu credincioșie regatul meu în ascultarea lui, apărând credința catolică și persecutând depravarea eretică.» —John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec. 55.”

„55. Acest lucru este în armonie cu afirmațiile privitoare la puterea pontifului roman, «că îi este îngăduit să-i detroneze pe împărați» și «că el poate să-i dezlege pe supuși de credincioșia lor față de cârmuitorii nedrepti». —Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, nota 17.

„Și să se țină minte că tocmai aceasta este lauda Romei: că ea nu se schimbă niciodată. Principiile lui Grigore al VII-lea și ale lui Inocențiu al III-lea sunt încă principiile Bisericii Romano-Catolice. Și, dacă ar avea numai puterea, le-ar pune în practică acum cu tot atâta vigoare ca în veacurile trecute. Protestanții știu prea puțin ce fac atunci când își propun să primească ajutorul Romei în lucrarea de înălțare a duminicii. În timp ce ei sunt preocupați de împlinirea scopului lor, Roma urmărește să-și restabilească puterea, să-și recâștige supremația pierdută. Să fie stabilit odată în Statele Unite principiul că biserica poate folosi sau controla puterea statului; că practicile religioase pot fi impuse prin legi seculare; pe scurt, că autoritatea bisericii și a statului trebuie să stăpânească asupra conștiinței, iar triumful Romei în această țară este asigurat.

„Cuvântul lui Dumnezeu a dat avertizare cu privire la primejdia iminentă; dacă aceasta va fi neglijată, lumea protestantă va învăța care sunt în realitate scopurile Romei, numai când va fi prea târziu ca să scape din cursă. Ea crește în tăcere în putere. Doctrinile ei își exercită influența în sălile legislative, în biserici și în inimile oamenilor. Își înalță structurile ei semețe și masive, în ale căror ascunzișuri tainice se vor repeta persecuțiile ei de odinioară. Pe furiș și pe nebăgate de seamă, își întărește forțele pentru a-și promova propriile scopuri când va veni vremea să lovească. Tot ce dorește este un teren avantajos, iar acesta îi este deja oferit. Vom vedea și vom simți curând care este scopul elementului roman. Oricine va crede și va asculta de cuvântul lui Dumnezeu va atrage prin aceasta ocară și persecuție.” Tragedia veacurilor, 563–581.